

som ingen Nytte er til; det er blot fjedeligt. Det er Noget, man ikke skal gjøre, naar man da ikke netop er i den Situation, at man ikke veed, hvad man ellers skal sige; og naar man altsaa ikke ligefrem af Fattigdom paa Gmne har Lyft til det, veed jeg ikke, hvorfor man skulde indlade sig paa at diskutere Grundlovsbrudet. Sagen er jo, at der her ikke er Tale om Grundlovsbrud i den Forstand, at Regjeringen har overstredet en Bemyndigelse eller har handlet mod en bestemt enkelt Bestemmelse i Grundlovens § 25 eller § 49. Hvis det kun var det, vilde jeg sige, at det kunde man jo diskutere om. Om direkte Overtrædelser og Brud paa Bestemmelser kan der diskuteres; men det er slet ikke det, det dreier sig om. Det er ikke om, hvorvidt disse to enkelte Paragrafer ere krænkede, men det dreier sig om selve Grundlovens Grundprincip. Saa meget er soleklart — jeg tror ikke, at et eneste Menneske her i Landet vil bestride det — at Grundlovens § 49 og Grundlovens § 25 aldrig nogensinde have havt den Mening at give Regjeringen Ret til at regjere affirat lige saa absolutistisk, som man gjorde før 1849; det har aldrig været Meningen. Og hvorfor har det ikke været Meningen? Fordi det ikke er Meningen med en Forfatning, som i sin § 2 siger, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, at den i sine Paragrafer 25 og 49 vil sige, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen, saa længe det behager Kongen. Hvis det var Meningen, vilde Forfatningen ganske simpelt sige, at Forfatningen er, som den var efter 1660. Der er ingen Forfatning, der i sine efterfølgende underordnede Paragrafer ophæver hele det Princip, hvorpaa den i sin Grund beror. Det eksisterer ikke, thi det er Konsens. Der er ikke et Menneske, der for Alvor vil paastaa, at det har været Meningen med vor Forfatning at give Regjeringen de Rettigheder, som den nu har taget selv; thi dersom det havde været Meningen med Forfatningen, havde den gaaet ud paa at ophæve sig selv. Det har aldrig været Meningen. Jeg siger udtrykkelig ikke „Henfigten“, thi en Forfatning kan have den Mening at give Regjeringen en Ret, som det ikke er Henfigten, at Regjeringen skal bruge paa den Maade. Det er min Opfattelse af Grundloven, at det aldrig har

været Forfatningens Mening at give Regjeringen denne Ret; altsaa kan der endnu mindre være Tale om Henfigt. Forfatningen hjemler ikke nogensohmest Ret, der kan gaa ud paa ved sin Udvendelse at ophæve hele Forfatningen. Men det gjør hele det nuværende Regjeringsystem med provisoriske Love og selvbevilgede Finantslove, hvorpaa der optages Udgifter, der ikke alene ikke ere bevilgede, men som ere nægtede, og som Ingen kan falde paa at kalde nødvendige, men som udelukkende skyldes Ministeriets egen Smag og Forgodtbefindende. Jeg vil f. Ex. nævne en Mængde Udgifter paa Kultusministeriets Budget. Vi have jo ganske vist endnu ikke faaet den provisoriske Finantslov forelagt, men saavidt mig bekjendt findes der der Udgifter baade til forskjellige Skoler og til Videnskabsmænd, som ikke have nogensohmest Gjennemmet hverken i tidligere Finantslove eller i Nødvendigheden. Dersom denne provisoriske Finantslov en Gang skulde blive forelagt Folkethinget, vil man faae det at se. Jeg siger, at en saadan Udøvelse af Forfatningen som det, der her sker, disse provisoriske Finantslove og foreløbige Love, som gives, efter at man har hjemsendt Rigsdagen, og ikke fremlægges for det Thing, som skal afgjøre dem, før den sidste Dag i Samlingen maasse, og som man saa paany udsteder, naar Rigsdagen er gaaet hjem, kort sagt et System af det mest demoraliserende Juristeri, har aldrig nogensinde været Forfatningens Mening, jeg siger ikke dens Henfigt. Der er ikke nogen, der tør paastaa Andet end, at det, der her sker, har denne Forfatning ikke blot aldrig villet, men bestemt modsat sig. Den har altid betragtet det ikke blot som det, den ikke vilde, men den har netop villet forhindre det: den siger bestemt paa at forhindre denne Tilstand, som Regjeringen har skabt. Grundlovsbrudet er hele Verden enig om. Jeg tror ikke, at der er Mange i Høre — En og Anden kan der maasse findes, Menneskenes Hjerter kan man jo ikke se — ikke Mange her i Landet, som ikke ere enige om, at Grundlovsbrudet er saa klart og saa flagrant som vel muligt. Om dette Spørgsmaal har den offentlige Mening dømt, og naar den offentlige Mening har dømt, skal jeg vel indrømme, at der kan være dem, som ere saa hildede i juridiske Fortolkninger, at de ere komne saa vidt i en forkert Argu-